

Řekni, kde ti kluci jsou

1.

Souvisí nějak název měst s tím, jaká doopravdy jsou? Nejspíš moc ne. Na jménu Veselí nad Lužnicí je pravdivé jen to, že tu fakt teče ta řeka, Lužnice. Ale veselo tu moc nebývá, aspoň ne tak veselo, aby stálo za to nazvat město tímhle způsobem. Zvláště, když je půlka ledna, dvanáct stupňů pod nulou a z intru do školy to trvá tři čtvrtě hodiny ostré chůze. Žádný autobus vás v tomhle divném městě nesveze, navzdory tomu, že Veselí nad Lužnicí se táhne snad sedm nekonečných kilometrů. Intr na jednom konci městě a škola na druhém, ale nikoho to tady nezajímá a klidně si uchoďte nohy.

Larisa, Katka a Silvie dnešní ráno skoro nemluví, protože mají tváře totálně zatuhlé mrazem. Katka je nastydlá a každé dvě minuty popotáhne nosem. Silvie to nevydrží a okřikne ji: „Nemůžeš se už konečně vysmrkat?“

„De-bu-žu,“ zahuhlá Katka ztuhlými lícními svaly. Vztekle zašermuje Silvii před obličejem rukama v tlustých palčákách: *Můžu snad s těmable tlapama vydolovat z bundy kapesník?* Pak si ruce zase zastrčí do kapes a znovu popotáhne, tentokrát naschvál. Silvie si pro sebe zabrblá něco o neandrtálcích.

Larisa nemluví vůbec. Poslušně řape po zmrzlém chodníku a občas zvedne hlavu, aby se ujistila, kolik metrů nebo spíš kilometrů ji ještě dělí od vyhřáté školní třídy. Tedy ne že by se na vyučování těšila. Propadá z matiky a pololetní vysvědčení je už za deset dnů.

Jenže si nějak zapomněla pořídit zimní boty. Lépe řečeno nikde nenatrefila na takové, které by s jejím stylem ladily víc než tmavě růžové conversky, které nedávno dostala k Vánocům jako jeden jediný dar („Obyčejný plátěný tenisky za patnáct stovek?“ nechápala její matka, ale nakonec se plácla přes kapsu). Jako obvykle bude trvat nejmíň hodinu, než si její ztuhlé prsty u nohou přivyknou na teplo. Ale lepší deset minut štípnuté bolesti než chodit v nějakých odporných sněhulích!

Naštěstí je už čtvrtek a zítra se jede domů. A pátek, to znamená jediné: diskotéku v Kovářově. Larisu rodiče pustí. Tu pouštějí bez řečí, až to Larisu občas naštve. Skoro si ani nevšimnou, že už je konec týdne a vrátila se domů.

U Řežábků je to jiné, Řežábkovi chtějí mít nad dcerou dohled. Silvie může na diskotéku, ale do půlnoci musí být doma. Což znamená odejít v nejlepším. Což je vopruz. A Katka má jediný zádrhel – v sobotu ráno má za úkol nakoupit, takže ji máma budí v osm a strká jí seznam s nákupem přímo pod nos. Do krámu to musí stihnout do půl deváté, protože jinak hrozí, že regál s pečivem zůstane prázdný. Ano, to je realita vesnice druhého deseti-letí dvacátého prvního století!!!

Ale to všechno se dá překousnout. Stejně jako dnešní škola, rýma a zmrzlé nohy. Hlavně, ať už je pátek.

Když bydlíte na malé vesnici, kamarády si nemůžete vybírat jako oblečení z katalogu. Berete, co je. Když s někým chodíte deset let na základku do stejné třídy, bydlíte blízko od sebe a rozhodnete se, že spolu půjdete na stejnou střední školu, nějaké povahové rozdíly nebo třeba rozdílný vkus a styl oblékání vůbec neřešíte.

Jestli se na první pohled poněkud nesourodá trojka Larisa, Katka a Silvie na něčem bezvýhradně shoduje, je to tohle: je na

časе pořídít si nějaký kluky. Nikdo přece nechce zůstat v sedmácti letech na ocet!

Odlišují se samozřejmě v tom, co od svého kluka vlastně čekají. Například Larisa nehledá žádnou jednorázovou líbačku na diskotéce a den poté sem tam pár esemesek. Larisa chce mít normální VZTAH. Včetně společných nákupů, dovolených a obědů v JEHO rodině (za tu svou se poněkud stydí). Těší se na to, jak si bude rozumět s maminkou svého kluka. Bude jí pomáhat s vařením a vždy před obědem pěkně prostře. Nádobí pak sklídí ze stolu a k radosti nastávající tchyně poté i umyje. Nemůže se dočkat, až se se svým miláčkem bude vodit za ruku vesnicí a všichni budou koukat a závidět. Závidí párům v pevném semknutí na lavičce u autobusové zastávky. Párům, které společně vybírají kobereček do koupelny a radí se, jestli na večeři někam půjdou nebo si něco uvaří doma. Znaí navzájem své nejoblíbenější filmy, barvy, vědí, jaké má zaměstnání sestřenice protějšku z pátého kolene.

Katka si na vodění za ruce ani na rodinné obědy nepotrpí. Mít kluka prostě znamená prožít dobrodružství. Aspoň dočasný konec nudy. Katce bylo dokonce celkem fuk, jak by měl ideální kluk vypadat, což Larisa nedokáže pochopit (její kluk by měl být mužný, svalnatý, černovlasý, nejlépe model nebo herec).

Silvie by zase nejraději typ „sportovně založený student“ – a klidně může mít i brýle. Silvie ještě přesně neví, co si má od vztahu slibovat, ale zároveň jí připadá normální, aby holka v jejím věku s někým chodila. Problém je, jak ho sehnat. A hlavně jak poznat, jestli to není jen ztráta času.

Řekni, kde ti kluci jsou? V Božeticích podle všeho nikoliv. Lovit mezi vrstevníky je blbost, ti nemají všech pět pohromadě. Jsou trapní a zajímají je jenom auta a počítačové hry. A taky porno – prostě burani. Starší kluci, kteří by stáli za hřích, jsou už zadaní, a pak už zbývá jen hrstka těch, co s železnou pravidelností vyseďávají v baru u piva, živí se jako automechanici nebo řidiči traktorů a nosí celý týden stejné tričko a kalhoty. Ti v úvahu nepřicházejí už vůbec.

Krušný čas nastal hlavně teď, v období zimy. Přes léto se aspoň sem tam objeví nějaký zajímavý Pražák nebo pár přespolních, co sem jezdí na koupaliště nebo si zahrát nedělní fotbal.

Prostě hrůza.

Konečně je odpoledne. Páteční vlak narvaný k prasknutí, ale každému se ulevilo, že je v teple a bezpečí – venku řádí fujavice. Ještě aby vlak nabral zpoždění.

Lidé, kteří procházejí úzkou uličkou ve vlaku a hledají místo k sezení, si hned udělají obrázek: tak semhle radši ne. Tohle kupé se otřásá pubertálním řevem, pištěním a hihňáním. Řev patří Katce, která obyčejně mluví tak, jako kdyby byli všichni kolem nahluchlí. Larisa hystericky piští smíchy, jako kdyby slyšela ten nejlepší fór na světě. Dělá to naschvál. Když chce, umí se smát jako normální člověk. Silvie to doplňuje cynickým hihňáním, které je posazené o několik tónin výš, než je tomu u běžných lidí. Není zřejmé, jestli se Silvie směje nějakému vtipu, nebo tomu, jak jsou trapné. U Silvie si člověk nikdy nebyl jistý.

„Stejně to našim nikdy neodpustím,“ pronese zčistajasna, když se uklidní po posledním výbuchu veselí, který vyvolala Katčina imitace fyzikářky Panchártkové. Vytáhla si džíny co nejvíce nad pas, poskakovala po kupé a vykřikovala: „Copak je Soukup jediný, kdo v téhle třídě něco ví???“

„A co jako?“ zeptá se Larisa a prohlíží si přitom své conversky ze všech úhlů, jestli se jí za ty dva týdny moc neopotřebovaly.

„Že mě nemohli počít o něco dřív. Nebo zhruba o měsíc pozděj,“ upřesní Silvie.

Larisa s Katkou nechápavě civí. „Co zas máš?“

„Kdybych se já nešťastnice nenarodila třetího května, nemusela bych s sebou vláčet znamení Býka a s Kájou bysme si mnohem víc rozuměli.“

„Jak, rozuměli? Dyť už spolu dávno nechodíte,“ oduší Larisa.
„Přesně,“ doplní Katka, „tak co špekuluješ?“

Silvie se zadívá na ubíhající krajinu. Vánice ustala, sníh už jen lehce poletuje kolem. „Muž Lev potřebuje zvýšenou pozornost. Pořád mu musíte říkat, že je úžasnej. Každý den! A já na tohle pochopitelně úplně kašlala. Já ho nepochválila skoro... já ho vlastně nepochválila nikdy za nic. Teď mi dává smysl, proč dal přednost Lucině Bílkové. Je sice úplně blbá, ale asi Káju chválí, kudy chodí. Jo jo. A to je plochá jak žehlicí prkno.“

Larisa s Katkou mlčí a přemýšlejí.

„Hele,“ povídá pak Katka, „já netušila, že čteš horoskopy.“

„Já taky ne,“ přidá se Larisa. „Myslela jsem si, že seš spíš taková exaktická.“

„Myslíš asi exaktní, ne?“ zpraží ji Silvie, která spí se slovníkem cizích slov pod polštářem. Larisa pokrčí rameny.

Vlak přijíždí do cílové stanice – Tábora. Odtud budou ještě pokračovat do dalšího bezvýznamného místa, které se jmenuje Sepekov. Motorový vlak odjíždí až za dvacet minut, tak si dají kapučíno z automatu a Katka cigaretu (Larisa si jde se znechuceným výrazem stoupnout o deset metrů dál). Kapučíno nemá kromě sladké jinou chuť, jenže ze Sepekova budou do té jejich sněhem zapadané vísky pokračovat ještě dva kilometry pěšky, tak ať se aspoň trochu zahřejou. Nikdo pro ně dneska podle všeho nepřijede – Silviin otec za sněhové kalamity radši nevyjíždí, protože svého renaulta nepřezul do zimních pneumatik a bojí se sněhových jazyků a námrazy. Larisin nevlastní otec už od čtyř sedí v hospodě a Larisina máma nemá řidičák. A Katčini rodiče sice mají každý svůj teréňák (což jim závidí celá vesnice) a do hospody nechodí skoro nikdy, ale zase nemají čas. Mají stavební firmu.

Během cesty domů si Larisa klade za úkol vzít si na diskotéku do conversek jedny extra tlusté ponožky.

